

— Ναί, είχαν ζητήσει την χεῖρα τῆς θυγατρὸς του, ἀλλ' ὁ πατήρ μου ἤναντι-ώθη εἰς τὸ συνοικέσιον.

— Θὰ ἐπανελάθωμεν μετ' ὀλίγον εἰς αὐτό. Πρὶν διαμείνεται εἰς τὴν Γερμανίαν, ἐκατοικῆσατε εἰς τὴν Ἀγγλίαν;

— Ναί, ἐπὶ πολλὰ ἔτη.

— Τότε ὁμιλεῖτε τὴν Ἀγγλικήν;

— Κἀλλιστα.

— Ποίαις σχέσεσι εἴχατε εἰς τὴν Ἀγγλίαν;

— Τὰς σχέσεις, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἔχη νέος δεκαεὶς ἐτῶν, μαθητῆς ἰδιωτικοῦ ἐκπαιδευτηρίου, ὅπου εἰνέ τις πλέον ἐλεύθερος, ἀφ' ὅσον δὲν εἶνε εἰς Γαλλίαν οἱ μαθηταὶ τῶν Λυκείων. Ἦμην δεκτὸς εἰς τὴν οἰκίαν ἐκμισθωτῶν τινῶν ἀγρῶν τῶν περιχώρων.

— Ἐπεχειρήσατε μάλιστα ν' ἀρπάσσητε τὴν θυγατέρα ἐνὸς τῶν ἐκμισθωτῶν τούτων.

— Αὐτό, κύριε, εἶνε ἀληθές.

— Πῶς ὠνομάζετο ἡ νέα αὕτη;

— Γεωργία Σμιθ.

— Ἀκριβῶς. Ἀλλὰ μήπως κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἐγνωρίσατε εἰς Λονδῖνον ἢ εἰς τὰ προάστεια καμμίαν γυναῖκα ὀνομαζομένην Μαρίαν Φασίτ;

— Ὁχι, κύριε. Ἐὰν λέγετε περὶ ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐδολοφονήθη εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ λάβετε ὑπ' ὄψει ὅτι δώδεκα ἔτη παρήλθον, ἀφ' ὅτου ἐγκατέλειψα τὴν Ἀγγλίαν. Πρὸ δώδεκα ἐτῶν ἡ γυναῖκα ἐκείνη θὰ ἦτο παιδίον.

— Τῷ ὄντι, δύνασθε νὰ γνωρίζετε ὡς ἔγγιστα τὴν ἡλικίαν της, ὅταν ἐφονεύθη, ἀφοῦ ὑπῆγατε νὰ ἴδῃτε τὸ πτώμα της εἰς τὴν Μόργαν.

— Οὐδέποτε τὸ ἠρνήθην αὐτό, εἶπεν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμνηχανίας ὁ κατηγορούμενος.

— Ἄς προχωρήσωμεν, ἐπανελάθην ὁ πρόεδρος. Ἐπανελάθην εἰς Γαλλίαν τὸ ἔτος τοῦ πολέμου, κατετάχθητε εἰς ἓν σύνταγμα τοῦ πεζικοῦ καὶ συμπεριεφέρθητε καλῶς κατὰ τὴν ἐκστρατείαν. Κατόπιν ἐξηκολουθήσατε τὰ μαθήματα τῆς Νομικῆς μέχρι τοῦ διδάκτορος· εἰσήλθατε εἰς ἐνὸς συμβολαιογράφου καὶ ἐσκοπεύατε ν' ἀγοράσετε ἓν συμβολαιογραφεῖον. Αὐτὸ τὸ ἐπέτρεπεν ἡ περιουσία τοῦ πατρὸς σας. Τέλος εἰσθε ἔτοιμος νὰ νυμφευθῇτε μίαν νεάνίδα, ἀνήκουσαν εἰς λίαν ἔντιμον οἰκογένειαν.

Ὁ Λουδοβίκος Λεκὸν ὑπεκλίθη εἰς σημεῖον παραδοχῆς, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν, αἱ δὲ ὥραται περίεργοι, αἵτινες παρετήρουν αὐτόν, ἐνόμισαν ὅτι τὸν εἶδον νὰ ὠχρίσθῃ.

— Ποῖον βίον διήγετε εἰς Παρισίους; ἠρώτησεν αὐτόν ὁ πρόεδρος ἄνευ διακοπῆς.

— Βίον ἀρκούντως μονήρη. Δὲν ἀγαπῶ τὰς συναναστροφάς, διὰ τοῦτο καὶ ὀλίγον ἐσύχναζον εἰς αὐτάς. Ἀλλως τε, ἤμην καὶ πολὺ ἐνησχολημένος, ὅλας δὲ τὰς ὥρας τῆς ἐλευθερίας μου ἀφιέρουν εἰς τὸν πατέρα μου.

— Συγγνώμην. Διήρχεσθε πράγματι μετὰ τοῦ πατρὸς σας ὅλας τὰς Κυριακάς, ἀλλὰ πῶς διήρχεσθε τὰς ἐσπέρας τῆς ἐβδομάδος;

— Συνέπιπτε συχνὰ νὰ ἐπιστρέφω εἰς τὸ γραφεῖον μετὰ τὸ δεῖπνον. Ὅταν δὲν ἤμην πρὸς τοῦτο ὑποχρεωμένος, ἐπέστρεφον εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ἐκεῖ εἰργαζόμην.

— Εἰς τὴν ἡλικίαν σας αὐτὸ εἶνε ὀλίγον ἀπίθανον. Ἀλλως τε ὁ θυρωρὸς σας κατέθεσεν, ὅτι ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος θέρους ἐπανήρχεσθε συχνὰ μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

— Ἐνίοτε ὑπῆγαινον εἰς τὸ θέατρον.

— Αὐτὸ τὸ παραδέχομαι· θ' ἀνομολογήσητε ὅμως ὅτι εἶνε παράδοξον πῶς δὲν μετεχειρίσθητε ἄλλως τὰς διαθεσίμους ὥρας σας. Ἡ κατηγορία ὑποστηρίζει ὅτι διήρχεσθε αὐτάς ἐν τῇ ὁδῷ Ἀρβαλέτ.

— Ἡ κατηγορία ἀπατάται. Κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας διηρχόμην εἰς Βουλώνην.

— Εἰς τῆς κυρίας Λεκόντ. Αὐτὸ δὲν τὸ ἀμφισβητοῦμεν, ἀλλ' ἀνεχωρεῖτε τὰς δώδεκα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐνωρίτερα. Τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐσπέραν τῆς δεκάτης τρίτης Ἰανουαρίου ἀνεχωρήσατε κατὰ τὴν ἐννάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν.

— Πιθανόν....

— Τί ἐκάματε, ἔπειτα;

[Ἐπεται τὸ τέλος τοῦ Α' Μέρους.]

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΝ

Διήγημα κατὰ τὸ Γαλλικόν.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ὅ,τι εἶχε πρὸ ὀλίγου εἶπει εἰς τὴν Χάρिता Βράδον, τῇ ἐπῆλθεν εἰς τὴν μνήμην.

— Ἐὰν μόνον εἶχον τὴν τύχην σου!.. Ἐὰν μόνον εἶχον τὴν ὑπόληψίν σου καὶ τὸ μέλλον σου!..

Ἐκυψεν ἐπὶ τῆς ταλαιπώρου καὶ ἀψύχου ἐκείνης μορφῆς καὶ τῇ ὠμίλει, ὡς ἐὰν ἠδύνατο ἀκόμη αὕτη νὰ τὴν ἀκούῃ.

— ὦ!... ἔλεγε μετὰ πάθους. Ἄς ἠδύνατο νὰ ἦσαι ἡ Μέρση Μερρίκ, καὶ ἄς ἠδύναμην ἐγὼ τώρα νὰ ἤμην ἡ Χάρις Βράδον!

Καθ' ἣν στιγμὴν αἱ λέξεις αὗται διωλίσθαινον τῶν χειλέων της, ἔκαμεν ἀποτομον κίνημα, εἶτα ἔστη ἀκίνητος, σκεπτική, σιγηλή, παγωμένη ὡς μάρμαρον.

Ἐκεῖ, πλησίον τῆς κλίνης, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ μὲ ἔκφρασιν τόσον ἀγρίαν ἐφαίνοντο ὅτι διηρῶνων οὗτοι τὸ διάστημα, οἷαν δὲν προξενεῖ ἡ μόνον πυ-

ρετώδης τοῦ ἐγκεφάλου διέγερσις καὶ πνιγμονὴ τῆς καρδίας.

— Ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἦσαι ἡ Μέρση Μερρίκ... καὶ ἂν ἠδύναμην νὰ εἶμαι τώρα ἡ Χάρις Βράδον! ἐπανελάμβανε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ κυκλοφορία τῆς ζωῆς ἐφαίνετο ὅτι εἶχε σταματήσει εἰς τὰς φλέβας της, αἶφνης τὸ λογικόν της ἐξέλαμψε.

Κατόπιν ἔκαμε χειρονομίαν.

Ἡ ψυχὴ της εἶχεν οἶονεῖ ὑποστῇ ἡλεκτρικὸν κτύπον.

Ναί, ἠδύνατο νὰ γένῃ Χάρις Βράδον ἐὰν τὸ ἐτόλμα.

Τίς θὰ τὴν ἐκώλυε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ Ρόυ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Χάριτος καὶ νὰ λάβῃ τὴν θέσιν της;

Τί ἐρριψοκινδύνευεν ἐὰν ἐπεχειρεῖ τὸ ἀπεγνωσμένον τοῦτο διάδημα, ἀφοῦ ἦτο τοῦτο τόσον ἀσφαλὲς συγχρόνως;

Ἡ Χάρις τῇ τὸ εἶχεν εἶπει... ἡ Λαίδη Ζάνετ καὶ ἐκείνη οὐδέποτε εἶχον ἴδει ἀλλήλας.

Οἱ φίλοι τῆς Χάριτος διέμενον εἰς τὸν Καναδᾶν, οἱ δ' ἐν Ἀγγλίᾳ συγγενεῖς αὐτῆς εἶχον ἀποθάνει.

Ἡ Μέρση ἐγνώριζε τὸ μέρος ὅπου ἡ Χάρις εἶχε κατοικήσῃ εἰς τὸν Καναδᾶν ἦτο τὸ Πορλογάν.

Διὰ ν' ἀποκρίνεται εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν, ἥτις ἐνδεχόμενον νὰ τῇ ἀπετεινέτο, σχετικῶς πρὸς τὸ εἰς Ρώμην ταξειδίον καὶ τὸν θάνατον τοῦ συνταγματάρχου Βράδον, χωρὶς ν' ἀποδειχθῇ ἀγνοοῦσα καὶ ψευδομένη, τῇ ὑπελείπετο μόνον ν' ἀναγνώσῃ τὸ χειρόγραφον ἡμερολόγιον τῆς Χάριτος, ἵνα ἐξασφαλισθῇ καὶ ἀπὸ τοῦ κινδύνου τούτου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δυσκολίαν τοῦ νὰ ὑποκρίνεται τὸ παρὰ τῇ Λαίδῃ Ζάνετ πρόσωπον...;

ὦ!... δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀντικαταστήσῃ κόρην τελείως κατηρτισμένην. Ἡ Χάρις εἶχεν ὁμολογήσει τοῦτο ἡ ἰδίᾳ καὶ αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ πατρὸς της ἐξεφράζοντο ἐπίσης ρητῶς καὶ ἀνεπιφυλάκτως περὶ αὐτῆς, ὡς περὶ προσώπου, ἡ ἐκπαίδευσίς τοῦ ὁποίου ἦτον ἡμελημένη.

Τὰ πάντα, τὰ πάντα συνώμνουον εὐνοϊκὰ ὑπὲρ τῆς ἀπολωλῆς γυναικός, ἥτις θέλει τέλος νὰ ἐγερθῇ!

Τὰ πρόσωπα ἅτινα εἶχε γνωρίσει ἐν τῷ φορητῷ νοσοκομείῳ ἦσαν ἤδη μακρὰν καὶ οὐδέποτε βεβαίως θὰ τὰ ἐπανεβλεπε.

Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἐνδύματά της ἡ δεσποινὶς Βράδον τὰ ἐφόρει, ἦσαν δ' ἐσημειωμένα διὰ τοῦ ὀνόματός της.

Τὰ δ' ἐνδύματα τῆς δεσποινίδος Βράδον, ἀποστεγνούμενα εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, καὶ ἐσημειωμένα διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς Χάριτος Βράδον, ἦσαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Μέρσης.

Τέλος πάντων, τέλος πάντων! ἡ ὁδὸς τῆς ἀπελευθερώσεως, τὸ μέσον τοῦ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν ἀφόρητον ταπείνωσιν καὶ περιφρόνησιν τῆς ζωῆς, ἥτις τὴν ἀνέμενε, διηνοίγετο ἐνώπιόν της.

Ὅποια ἀνέλπιστος εὐτυχία!